

Naročnina: doma na skupni naslov mesečno 2 D., na posameznoga 2 Din. 50-par.

V inozemstvo mesečno 6 Din. Z M. Listom, M. Ogračekom i kalendarom letno 100 Din.

Plačati se mora bar mesečno naprej.

Štev. položnice 11806.

Rokopisi se ne vračajo.

NOVINE

SLOVENSKE KRAJINE

Vredništvo v D. Lendavi hš. 67, uprava v Črensovcih, Slov. Krajina.

Cena oglasov: cela stran 800 Din., pol strani 400 Din., i tak niže. „Poslano“ i med tekatom vsaka reč 2 Din. Mali oglasi do 10 reči 5 Din., više vsaka reč 1 D. 50 p. i oglasna taksa posebi. Popust po dogovori.

Šolanje nekda i dnes.

Večkrat se je že oglašila iz vüist mladine sodba, da je lahko bilo nekda šole pohajati, teško je pa dnesden. Gledajmo malo bliže v oči toj trditvi.

Nekda je malo dijakov mela naša Slov. krajina, zdaj jih ma dosta, lejko pravimo stokrat teliko kak prle. To sigurno, če ne vse, vendar dosta pove. Če bi bilo šolanje dnesden težje kak nekda, ne bi bilo naraslo število našega dijaštva tak visoko. I to naše mišljenje gospodarska stiska ešče bole potrdi. Da če je v toj stiski naraslo število dijaštva na visino, kak nikdar v bivšoj državi, to svedoči, da so i morajo biti okolnosti, šterih prle ne bilo, ki olejšajo včenje naše mladine.

Inda ne bilo železnice. Voziti so se mogli naši dijaki naravnost s kolami do šol, ali sledkar do Monoštra ali pa do Ženavec. Najbližje šole so bile v Kaniži, Egersegi, Sombateli i Küsegi. Samo v najnovješoj dobi je nastanola gimnazija v Monoštri. Kak velika ovira za šolanje je bila ta oddaljenost! I kak olejša dnesden šolanje okolščina, da mamog gimnazijo doma, kak pravimo na peči! Keliko dijakov jo lejko z domi obiskavle! Stroški, ki se na te način zmenšajo, so nepreračunlivi. Negda stariš tūdi zato ne dao svoje dete v šolo, ar ne bio siguren, da pride v dobro mesto i se v tūjini ne pokvari. Zdaj pa majo naši stariše krasen vzgojni zavod Martinišče, kde lejko z mirnim srcom pūstijo svoje sine, — deklice pa pri sestraj, — gde ne samo, da se ne pokvarijo, nego ešče vtrdijo v jakostaj. Če pomislimo, da v teh zavodaj tūdi lejko z živili plačūjejo mesečnino, štere prle v dalje kraje neso mogli spravlati, znova pridemo do zaključka, da je šolanje zdaj dosta bole olejšano, kak je prle bilo.

Ka se pa tiče same plače, ne trbe misliti, ka je prle vse fal bilo. Siromaško hrano i stanovanje smo dobili za 15 koron mesečno te, kda je koštala dobra krava samo 50 koron. Tri krave je mogoce stariš ta dati, da je plačao samo hrano i stan; kde je pa obleka, kde so pa knige, kde ja pa voznja v šolo i domo? Če vse to premislimo i zračunamo, i vse to primerjamo zdajšnjim cenam, začūdeno doženemo, ka je te vnogokrat dragše bilo šolanje, kak je dnesden, posebno če še to pristavimo, ka te ne bilo zlehka dobiti kakše podpore, kak se dnesden dobi. Te ne bilo nikših dijaških društēv, ki bi skrbela za podporo; te ne bilo doma tūdi nikše privatne dobrotelnosti v te namen, kak je dnesden. Jedina pomoč je bila dana v Küsegi v „Arvaházi“, — to je sirotišnici, če je što bio tak srečen, ka je prišo na podlagi fundacije brezplačno notri, a takših so desetletja komaj po ednom rodila. Vsi ovi so pa mogli tūdi tū plačūvati redne mesečne zneske.

I te je bilo veliko siromaštvo. Bili so dijaki takši siromaki, ka so si niti posveta ne mogli držati; včili so se na vulici pri petrolejki ali gaznom posveti; te ešče ne bilo elektrike. Hodili so v ponošenoj obleki, zimskih kaputov neso poznali, južine slovenski dijak ne poznao, rad je bio, če je dobo obed i to skromnoga, večerjo si je pa mogo vnogi dijak z fūčkanjom nadomestiti. Če se je na mesec ednok kakši bogoslovec smilo našega dijaka i njemi je na tanjeri pūsto kakši falaček hrane, štere ne pojo, ar njemi je ne teknola, ali ar je preveč dobo v sombotelskom semenišči, so bila za dijaka prava nebasa.

Pa pri tom pomenkanji vendar nikdar nīeden dijak ne mislo sovražno na tiste, ki so meli več. Nikdar se ne tolažo s socialnimi navuki, ki jemlejo drugim njihovo lastnino, ne bio bolj-

Rožice z ograda Mar. Lista. Allegoriā,

poklonjena našim novomešnikom.

Gredar: So cvele rožice, Pisane, bele, vse, Bile so vesele V ogradi mi.

V sonci razcvetale, V rosi se kopale, Sladko so dišale Edna, kak vse.

Zgodovinar: Prišle so deklice Trgat si rožice, Želno zaprosile Z ograda je.

Rože povesele Gingave glavice, Jako zbojale se Ograd nehat.

Rožice: (Jakosti, dobra dela)

Zakaj ste prišle se, Mlade ve deklice? Kam nas odnosite Z ograda vū?

Mi smo Marijine Roke gojevke vse, Inam odnesti ve Nemrete nas.

Deklice: (Angeli čuvarje novomešnikov)

Ne bojte se, rožice, V vence se splečete, Za novomešnike Letošnje vse.

Zgodovinar: Rože podignole Glave veselo vse, Da bi je vtrgnole Deklice, vse.

Deklice: Tū se potrgate, Da se odgajate, Dūše rešavate V mešnikaj vseh.

Rožice: Le nas potrgajte, V vence nas vpletajte, Mešnike venčajte Letošnje vse!

Gredar: Rože potrgane Bujno pognale vse, Lepše zacvele vse V ogradi mi.

Zgodovinar: V nebi se veseli Marija Sineki, Da novomešniki Glor'jo spevlo.

S r č e n.

V tolažbo

duhovniki ob smrti drage matere.

Mater si zgūbo, ki si jo lūbo, v zemlo zakopo, njeno si telo, dūši pa odpro sveti si raj . . .

Kajti ma, ki gojila svojga sina v mešniški stan, hitro pride v boži hram.

— — — Bodeš čūto v svojem zvanji kak priteko boži dari . . . Njene lūbavi so znaki . . . njeni sladki, mili glasi . . .

Kajti mati, ki zgojila svojga sina v dūhovnika, ne vmerjē . . . v lūbezni vekomaj žive.

S r č e n.

ševiški revolucionar, nego zadovolen siromak, ar ga je prehodila vera Kristušova. V toj veri je iskao pomoč pa jo je tūdi najšeo. Izšolao se je po borba, postao je značaj, veren svo-

Pismo z misijonov, ki je vsi prečtite!

J. M. J.

Prečastiti gospod!

Po dugom časi se znova oglašim pri Vas. Gotovo ste tūdi tam čūli, kak strašno so komunisti razgrajali po Jūnnani i na sam Veliki Petek in Vūzem so oblegali naše mesto Jūnnanfu. Imeli smo že pripravleno nekaj malo naše prillage i par konjov, da bi si rešili življenje i malo perila. Pa tūdi to nej bilo mogoče pravočasno včiniti, kajti mesto so nam obkolili i več ne bilo izhoda za kakše rešenje. Vdali smo se v sveto božo volo i smo z našim predstojnikom, g. Kerecom mirno pričakūvali mučeništvo. V takših sladkih občūtkih je bio naš Velki pētek z vūzemskimi svetki. V Kuaičao provinci so že pred par meseci prijeli ti komunisti nemškoga misionara Patra Kellnera iz družbe Presv. Srca, i ga šče vedno s sebov vlačijo. Kda so naše mesto obsedali, so tūdi njega z drugimi vlovenci tū meli pred našimi vratami. Neki kristjan ga je vido, da so ga meli zvezanoga na konji i ga tak z sebov okoli vozili. Pripovedavao je kristjan šteroga so Komunisti ne spoznali, da je jako betežen, ma grižo i glad trpi. Proso je kristjana za krumpiše i je tūdi nekaj malo dobo, keliko so pač komunisti dovolili. Sem v mesto Jūnnanfu nam je pisao potom toga kristjana i proso zdravila i mleko v konservi pa kavo, ali ne nam je bilo mogoče poslati skoz fronto. Zdaj ga že nindri tam proti sevri v provinci Sečvan vodijo. Prosijo 50.000 piaster, to je 1.500.000 dinarov za njega pa ga nišče ne more odkūpiti za tak visoko svoto. Kak dugo kalvarijo bo šče meo, nevemo; gotovo ga bodo nekaj časa za sebov vlačili, gda se ga pa bodo navolili i ar penez za njega ne bodo mogli dobiti, ga pa pobijejo. Takša je naša misionarska usoda, gda pridemo v roke takšim sovražnikom vere ino razbojnikom.

Pa, dragi gospod, ne mislite, da se bojimo toga. Šče več, v veliko srečo si štemo, če smemo biti spodobni apoštolom i tak zavolo Kristušovoga imena trpeti. Čeravno so časi takši, vendar naše misijonsko delo ne pozna vtrujenosti, nego vsigdar bole napredūje. Med strelanjom pušk, bomb ino strojnic, smo mi pod vodstvom g. Kereca mirno nadalūvali na stavbišči naše nove zidave. Bog se nas je pa smilo, da so končno vladne čete zmagale i daleč na sever zagnale komuniste. Vūpamo, da bomo zdaj nekaj

Primicija v Turnišči. - Zlato zdāvanje starišov novomešnika.

Dnes tjedem, 12. julija se je vršila redka slovesnost v Turnišči. Prvo sv. mešo je slūžo g. Jerič Mihal, brat g. dekana Jerič Ivana. Oliskala ga je pri toj priliki velika vnožina naroda, čeravno je slabo vreme bilo i nad 30 dūhovnikov z bogoslovci vred. Navzoči je bio g. sreski načelnik, dr. Bratina s svojov gospov, g. nar. poslanec, dr. Klar, s svojov gospov, g. Bajlec Franc, lūanski svetnik z gospov, mil. g. kanonik Markovič iz Bara v Črnoj gori, orožniški kapetan Legat, več gospodov vūčitelov itd.

Pri svetoj meši je vido novomešnika brat njegov, g. dekan, on njemi je tūdi predgao. V predgi je izneseo sledeče misli:

Dūhovnik je drugi Kristuš, ki je dobo znamenje dūhovniško v dūšo,

jemi Bogi i svojemi narodi, zato je pa tūdi meo moč, da ga je lejko vodo k dobromi i nikdar ga ne zvodo te, kda je te narod teliko sovražnikov obdajalo.

časa lahko mirni.

Naša nova stavba se vedno bole zdigavle iz tal v višavo. V strašnoj stiski smo za potreben penez, da bi jo lejko pod streho spravili. Dobro znam iz Marijinoga lista, da so se g. Kerec že obrnili s svojov milov prošnjov na naše lūdstvo ino prosili za pomoč. Prečastiti gospod, dnes tūdi jaz ponizno ponavlām to njuvo prošnjo, ino lepo prosim, pridite nam na pomoč. Jako potrebno delo je to i od njega je odvisno rešenje več milijonov poganskih dūš. Naj bo vsakomi kristjani, kak je to nam misijonarom, najbolje pri srci, rešenje dūš. Vsi nemate te prilike, da bi prišli se v poganske nevarne kraje rešavati dūše; vsi pa mate zmožnost z nami skupno delati s tem, dam na pri takšem svetom deli gmotno pomagati. Naj bo lūbezen do Boga tak velka v našem srci, da bo rada potrebno žrtvūvala za te zvišeni namen.

Veliko bo veselje takše dūše, kda se bo po kratkom zemelskom življenji prestavila pred boži prestol. Kak vesela bo te za vse žrtve i dare, ki je je darūvala za misijone v poganskoj deželi. Samo te spozna pravo vrednost svojih milodarov za nas srmake misijonare. Vaše žrtve i dari pa naši apoštolski trūdi tū med pogani bodo naše skupno veselje v večnosti. Tam si bomo bratsko lepo razdelili zasluženje za rešenje poganskih dūš.

V najlepšem zavūpanji, da nam bo naše lūdstvo rado pomagalo zazidati naše misijonsko središče, iz šteroga naj se potem širi pokristjanje Jūnnana, Vas vse lepo po misijonskom pozdravlām i za vsaki dar ostanim globoko hvaležen i vdani v presv. Srci božega Zveličara.

Štefan Meolic
sal. misijonar, brat.

P. s. Milodare za nas pošlite na Rakovnik ali pa v Groblje, odkod je lahko potem svoječasno v roke dobimo. — (Tūdi vredništvu Novin je lejko izročite. Vr.)

Pripomba. To pismo sam dobo. Pove vse. Pove tūdi jasno, da smo dužni naše misijonare podpirati. Jūnnanfu je v prvoy vrsti misijonska pokrajina Slovenske krajine. Ne pozabimo se z toga. Darūjmo, ka premoremo. Ponizno prosimo tūdi naše č. g. novomešnike, naj kakši krajcar darūjejo od svojih primicij, kde se v bodoče tūdi lejko pobira v te namen.

Vrednik Novin.

ki je večno, je zrok groznoga trpljenja, če se dūhovnik pogūbi i neizmerne radosti, če se zveliča. Dūhovnik darūje daritev sv. meše, odpūščava grehe, glasi reč božo, hrani z Jezušovim telom vernike. Nato se obrno na brata novomešnika i ga z trepetajočim glasom proso, naj bo zahvalen sv. Čerkvi, štere dūhovnik je postano, naj moli za škofa i vso dūhovščino, naj bo zahvalen starišom, kim se ma za Bogom največ zahvaliti. So 50 let v zakoni, so dogorela sveča, štera je svetila samo svojoj deci, so izmučeni starci, ki so svoje moči posvetili samo svojoj deci. Oko ne ostalo sūho pri tej krasnih rečej.

Po opravljenoy svetoy meši je novomešnik blagoslovo svojega oče i matere zlati zakon. O kak genljivo je bilo gledati, da sta stari i starica sklenila roke kak pred 50 leti, na štere je trosio boži blagoslov sin novomešnik. Želimo zlatozakoncom puno božega blagoslova i vnogo veselja vu svojoj deci.

NEDELA

sedma po risalaj.

Berilo iz pisma svetoga apoštola Pavla Rimlanom. Bratje, po človeče govorim zavolo slabosti Vašega mesa: Kak ste najprej dali svoje kotrige, da so služili nečistosti i razvuzdanosti za hüdobijo, tak dajte zdaj svoje kotrige, da bodo služili pravici za posvečenje. Kda ste bili najprej robu greha, ste bili do pravičnosti prosti. Kakši sad ste teda meli od dejanj, šterih se zdaj sramujete? Zakaj njih konec je smrt. Zdjaj pa, gda ste oslobojeni greha i ste postanoli služabniki boži, mate svoj sad v posvečenje, konec pa večno življenje. Zakaj plačilo za greh je smrt, dar boži pa večno življenje v Kristuši Jezuši, Gospodi našem.

Evangelij (Mataj 7). Tisti čas je pravo Jezuš svojim vučencom: „Čuvajte se lažnivih prerokov, ki prihajajo k vam v ovčjih oblačilih, odznotra pa so zgrablivi vucje. Po njih sadovih jih bote spoznali. Lejko berejo grozdje s trnja ali fige z oseta? Tak rodi vsakše dobro drevo dober sad, slabó drevo pa rodi slab sad. Ne more dobro drevo roditi slaboga sadu i ne slabo drevo roditi dobroga sadu. Vsakše drevo, ki ne rodi dobroga sadu, se poseka i vrže v ogenj. Po njih sadovih jih bote teda spoznali. Ne vsakši, što mi pravi: „Gospod, Gospod, ide v nebesko kraljestvo; nego što spunjave volo mojega Oče, ki je v nebesaj, tisti ide v nebesko kraljestvo.“

Za zveličanje so potrebna dobra dela, ne pa samo žela i zdihavanja: Gospod, Gospod! Vnogo je ljudi, ki majo zato tak malo dobrih, za nebesa zaslužnih del, ar jih je sram po krščanskem živeti. Sram jih je, pa pravijo: Ka bodo drugi mislili ali pravili od mene, či bom tak pobožen? Što ma takši bedasti strah pred drugimi, je nespamet i se postavlja v nevarnost večnoga pogübljenja.

Takši človek se najprej pregrši proti poštvanju i časti, štero je Bogi dužen. Pregrešno je, Boga samo na skrivnom častiti, v javnosti pa ga zatajiti iz straha pred ljudmi. Sveti se klanjati, Bogi pa, ki je začetek i voditelj vsega našega življenja, pokorščino odpovedati, to je zaničavanje Boga samoga.

Koga je sram javno pokazati svojo vernost i pobožnost, se tudi pregreši proti hvaležnosti, štero je Bogi dužen. Či ma kakši preprosti oča sina, ki je postao imeniten, pa se sramuje svojega oče ali svoje matere, je to ne grdo? Či oča to zvedi, je jako razžaljeni, ar vidi, kak je njegov sin nezahvalen za njegove dobrote. Tak je razžaljeni tudi Bog, či se kristjan sramuje spoznavati ga, čiravno zna, ka je od njega dobo toliko dobrot.

Što svet ma za več kak Boga, se ešče pregrši proti istini. Istino zatajiti se pravi zatajiti Boga, ki je večna istina. Iz straha pred ljudmi zamučati istino je človeka nevredno ravanje. Mi smo deca sv. Cerkev. Kak nedostojno bi zato bilo, či bi zatajili to svojo predobro skupno mater i se sramovali biti njena deca!

Ljudi se bole bojati nego Boga, je tudi nespametno. Ali se spleča pred drugimi se tak bojati, da se človek s tem zameri Bogi? Vsakši greh je norost ali nespamet, ar se po njem minlivo za več drži kak večno. Prav posebna nespamet je pa gvišno to, či se što pred grešniki sramuje svojega lepoga krščanskoga življenja.

Na konci pa ešče to, ka je strah pred ljudmi zavolo krščanskoga življenja tudi velika zmota. Ne misli, ka bi tisti, ki se delajo norca iz tvojega lepoga življenja, v srci zmerom tudi tak mislili. Pač jih za nekaj časa pograbi čemer i srd nad bližnjim, ar vidijo razliko svojega i njegovoga življenja. Düşnavest jim ne da mira, ar jim pravi, da drugi lepše živejo kak oni. Radi bi zato dobre odvrnoli i napravili sebi ednake, da bi se potem tolažili v svojoj hüdobiji, rekši, vej so drugi ravno takši kak jaz, pa ešče hüši!

Mi se pa ravnajmo po navuki sv. Avgüština: „Mislite i govorite od mene, ka štete, samo da me moja düšnavest pred božimi očmi ne toži“.

Mati lendavskoga kaplana g. Korena vmrli.

66 let starosti je doživela. I rada bi še duže Bogi služila, da bi žetev bila še obilnejša, zato je, gda je videla, ka iniči ne ostane, sama silila v ormaško bolnico na operacijo, kama se je prle bojala podati. Izkušeni zdravnik ne meo vüpanja, ali na želo bolnice jo je operirao. Operacija se je posrečila, ali prevelka rana je že itak slabo telo tak oslabila, da pri vsem prizadevanji zdravnikovom neso njoj mogli očuvati življenja. Osmi den po operaciji je v Gospodi mirno zatisnila oči. Sin kaplan Ivan jo je dao pripelati domo v Renkovce, gde je bio spreved ov četrtak. Te spreved je pokazao, kak visiko je spoštüvana pri nas mati dühovnikova. Čeravno je

ludstvo melo največ dela, je itak vnožina prišla, da pokojno spreved na zadnoj poti. 13 dühovnikov i bogoslovcov belo oblečenih njoj je zaspevalo Rekviem, nato pa so g. dekan Jerič Ivan opravili za pokojno mater mešo v renkovskoj kapeli. Po meši so pa mrtvo telo položili k večnomi počinki poleg moža i Korenovoga oče, ki so vmrli že leta 1924. Sküпно sta živela, sküпно trpela, naj tudi sküпно čakata zadnjega dneva. G. kaplani, ki je v svojoj ljublenoj materi zgübo najdragši zemelski kinč, i vsoj Korenovoj družini izrekamo svoje globoko sožalje, materi pa naj sija zarja večnoga življenja.

Novi primarij v sobočkoj bolnici.

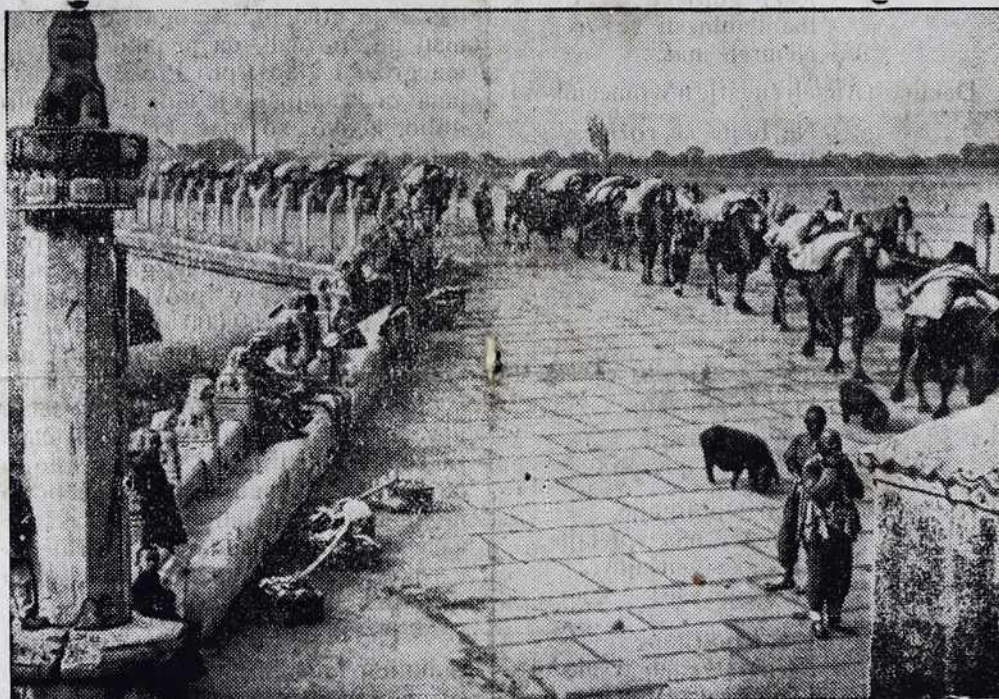
V sobočko bolnišnico je prišao iz Maribora g. dr. Vrbnjak, kak novi primarij i šef kirurgičnoga oddelka. Iz Sobote je pa odišao v Maribor dozdašnji šef kirurgičnega oddelka, g. dr. Brezovnik. Z g. dr. Vrbnjakom sobočka bolnišnica vnogo pridobi. G. primarij je bio že pred leti v So-

boti i ga naši ljudje majo v najbolšem spomini. G. dr. Vrbnjak je zdravnik odličnih kirurških sposobnosti i se vüpano, da se zdaj ne bo več godilo, da bi što morao zavolo operacije iz kakšega koli že vzroka iskati pomoči gde v Ormoži ali v kakšoj drugoj bolnici i ne v Soboti.

Velika pridobitev nar. poslanca g. dr. Klara za lendavski i sobočki srez.

Narodni poslanec, g. dr. Klar je izposlovao za lendavski i sobočki srez, ka se odpre meja na en mesec, gda lejko dvovlastniki svoje pridelke

carine prosto spravijo domo. En mesec se računa od tistoga časa, kak je ta ugodnost razglašena.

Most, po šterom je hodo že Marko Polo. Gambelska karavana, ki je prišla iz zahodne Ažije, stopa čez starodavni most, čez reko Lukon v Pekingu. Te most omenja že sloveči potopisec Marco Polo v svojih dnevnikih okoli l. 1300.

Po nedelskom shodi.

Našim nasprotnikom je nedelski shod g. ministra dr. Kreka popunoma sapo zapro. Telko se je šošnjalo pa šepetalo, da nam bodo shod razbili pa naše ljudi raztirali, že naprej so tudi proroküvali, da nikaj ljudi vküp ne pride i da je sploj škoda, da pride k nam minister, zato ka prej nikaj poslušalcov ne bo meo, no pa je iz vsega toga nikaj ne gratalo. G. minister je prišao, naših pristašov se je izredno vnogo zbralo, nej so se zbojali niti protenja, da bodo biti, niti so ne pošlüşali lažnivih agitacij, da minister sploh ne prirede i da tudi ljudi nikaj ne pride. Shoda sta bila lepiva i velkiva tak v Soboti, kak v Lendavi. V Soboti je bio popun red i mir v Lendavi je pa edino nedelički Kovač, šteri je zdaj advokatski pripravnik pri odvetniki Kodri v Soboti, s pet kričaci začno kričati pa tüliti nikelko časa, ka je pa raspoloženja našega ljudstva ne moglo niti malo motiti. Naše ludstvo takše vrste kulturancov dobro pozna ešče iz časov Kun Bele i prav je povedao eden naš pristaš na tom shodi, gda je pravo, da ne bi si šteo v posebno čast, če bi morao takšega človeka vö metati. Pravo, naj prej tül pa trobi, da se ga konči vsi naši ljudje do dobra nagledajo i ga do dobra spoznajo. Gda ga spoznajo, do se ga že znali že vnaprej ognoti.

Slaba tolažba

Murska krajina je, kak smo že svojčas povedali, takši mali bratec ljubljanskih demokratskih novin „Jutra“: „Jutra“ nigdar nemre zadosta preboleti, če gde vidi kakši vekši uspeh politike dr. Korošca, ali pa če sploh mora gde gledati kakše vekše gibanje katoličanov. Če od vsega nikak nemre očivesne neistine pisati, te skuša celo reč v nikaj devati ali pa konči svojim čtevcom vse tak pokazati, kak, da je vse vküp jako malo vredno bilo. Mur. krajina je z Jutrom v tak tesnoj zvezi, da edna i ista oseba piše od naših razmer v Jutri pa v M. krajini. Zavolo lepšega včas M. krajina pokaže, ka od nje piše Jutra, toga pa ne pove što je kaj takšega poslao v Jutra. To vam je tak: kak so ništerni ljudje sami naivni, tak mislijo, da so najmenje konči telko tudi drugi naivni.

Razmi se, da so ravno M. krajini nedelski shodi najbolje sapo zaprli. M. krajini po zadnjih letaj nejde več v glavo, kak je mogoče kakši shod napraviti, na šteroga poslušalce niti žandarje niti pandurje vküp ne spoldijo. Zato se je M. krajina že naprej veselila, da na shodi nikaj ljudi nede. Zdjaj bi pa rada svojim par čtevcom dopovedala i v glavo zabila, da je v Soboti bilo samo 500 zborovalcov, v Lendavi pa cilo samo 400. Znaš, draga Murska

krajina, časi so se nikelko zasüknoli. Ešče je ne minolo tri leta, gda smo ednoga našega pristaša pitali, šteromi so žandarje zapovedali, da mora iti na politični shod, kelko je bilo kaj ljudi na shodi, pa nam je odgovoro: vsi župani smo bili zbrani pa ešče dvajsti žandarov. Na nedelskom shodi se je pa po svojoj slobodnoj voli, od nikoga prisiljavani zbrao naš slobodni narod v takšem številu, da Murskoj krajini nikak ne zamerimo, če do takše višine sploj ne ve čteti. V starostno trde možgane Murske krajine reči sloboden človek i slobodna vola sploh nišče več nede mogao spraviti, tak so se že gospodje okoki M. krajine navčili samo komandirati.

Mi zahtevamo slobodno za vse, pa tudi za sebe!

Povedati moramo, da smo že naprej zvedeli, da nikaki ščejo naše shode z raznim kričanjem motiti i da se cilo pripravljajo, da bi naše ljudi na shodi napadali, če na drugi način ne bi mogli shoda onemogočiti. To se je posebno gučalo za Soboto. Na kaj takšega so bili naši možki i dečki tudi pripravili. Na shodi v Soboti smo v istini vidli nikelko tužnih vite-zov, od šterih smo znali, da so prišli na shod z namenom, da bi tam nered delali. Gda so pa zaglednoli odločne obraze naših pristašov i krepke roke naših zvestih mož i dečkov, so včas tak duge nose dobili kak ugorke. Zato dnes vsem tem i takšim ščista odločno i resno povemo: Mi se borimo za absolutno slobodo i pravico za vse

državlane v državi v mejah obstoječih zakonov. Mi se borimo za to, naj država na vse državlane pravično razdeli državna bremena, če pa štera pokrajina razmeroma več dr. državi, naj od nje tudi več nazaj dobi. To je pa pravično mogoče urediti edino v širokoj finančnoj pa tudi kulturnoj autonomiji posameznih pokrajin i narodov naše države, zato je naša končna zahteva po čim širših samoupravaj v državi. To je naš program i to je končni program naše stranke JRZ i što dela proti toj vsesplošnoj zahtevi našega naroda, dela tudi proti našemi narodi. Zato se v tom pogledi ne bomo dali terorizirati od nikoga. Mi mamo za sehom ogromno večino našega ljudstva i našega naroda. Nas je zadosta i mi smo tudi zadosta močni, zato se ne bomo bojali nikših band, pa naj te organizirajo takzvani šolani ljudje komunističnoga düha ali pa plačani siromakeki takših, šteri so si iniči ne znali ljudstva pridobiti, kak z žandari. Če bi se pa što ešče li gde spozabo i šteo zdignoti roko na samo ednoga našega, pristaša ali pa delao nemir na naših zborovanjih, se njemi bo znalo zgoditi, da bo bridko i pošteno občüto pošteno roko poštenoga našega človeka.

Kratki glasi.

Strele letos na vse kraje vužigajo i tudi kolejo. Teliko nesreč od strele že leta dugo ne bilo kak ravno letos. V Dolu na Kranjskom je dvakrat sporedoma vužgala strela i vničila siromaškim ljudem njihovo imanje.

Roparski vmor. Trgovec Sene-kovič iz Hajdine je šo domo iz ptujskoga senja z vekšov svotov penez v žepi. Neznani hüdodelnik ga je počakao v noči na poti, ga z nekim teškim predmetom tak vdaro, da se ne več zbüdo i njemi je vzeo ves penez pa še rožnivenec. Toga gotovo ne zato, da bi molo na njega, nego da zakrije ves sled za sebov i ves sum.

Siromaka je povozo aotomobil. Siromak Meško Martin z Preslave pri V. Nedeli je pomagao živino goniti na senje, da si kakši krajcar zaslüži. Meo je najprej siromak devetero kotrig v svojoj familiji. Gda je šo po noči domo, da svojoj družini kakši mali zaslüzek izroči, ga je nekši to-vorni aoto povozo i taki vmoro, brezsrčen sofer pa se ne stavo, nego naprej odvozo. Oblast ga išče.

Strelo se je židovski oficir v Ženevi v tistoj dvorani, gde ma spravišče društvo Zveze narodov. Ar je z Nemčije, je s svojim groznim djanjom šteo zastopnike držav opomenoti na tisti tužen položaj, v šterom se židovje v Nemčiji nahajajo

GLASI. SLOVENSKA KRAJINA.

Politični pregled.

Navuk za tretjerec je to nedelo, 19. julija zajtra ob 6 pred ravnov sv. mešov v Črensovcih.

Zahvala. Ob bridki izgubi predrage matere se prav lepo zahvalujemo vsem, ki so nam v žalosti bili kakoli v tolažbo. Posebno zahvalo naj sprime čč. duhovščina z g. dekanom, ki je v tak velkom številu sprevodila našo predrago mater na zadnjoj poti, kak tudi vsem tistim, ki so jih sprevali. Bog plačaj vsem, pokojnoj materi pa naj bo zemlja lahka in plačnik sam Bog v nebesih! Naj počiva v miri! — Žaljujoča družina Koren, Renkovič.

Črensovc. Naš kaplan, g. Trobina Stanko, odidejo na glasbeno šolo, da se spopolnijo v cerkveni igri. Mesto njih dobimo drugoga gosp. kaplana.

Nova meša na Tišini. Dnes teden je prikazao Vsegamogočnomi svojo prvo sv. mešo č. g. Gabor Alojzij z Petanjec. Pri sv. meši ga je vodo domači plebanoš, g. Krantz, predgao njemi je pa g. Šoštarec Alojz, tórjanski kaplan, tišinski farnik. Duhovnikov z bogoslovci je bilo okoli 15. Med g. duhovniki sta bila tudi g. Püvar Mataj, benediktinec, profesor v Kösegi i g. Kühar Janoš, katehet v Sombathelyi, oba tišinskiva farnika. Predmet predge je bio duhovniška čast i dužnost.

Beltinci. K 40 letnici smo našega gospoda plebanoša prav srčno pozdravili. V nedelo večer se je zbralo vno go naroda na dvorišču župnišča, gasilci v uniformi, godba i dva pesmarskiva zbor. Prvi je pozdravo jubilanta g. Špräger, šolski upraviteo z Beltinec, zatem Balažic Veronika, mladenka z Odranec, ki njim je izročila lepi šopek. Gda njim je pravila, da so oni naš dober pastir, mi pa njihove ovce, so se od reči lübezni razjokali. Zatem so jih pozdravili gosp. predsedniki občin Beltinci i Odranci i nazadnje v imeni gasilstva g. Vereš Pišta iz Beltinec. Odranski pesmarski zbor je spevao tri pesmi pod vodstvom g. Copot Ivana, beltinski pod vodstvom g. Špragera tri. Zatem se je vnožina z lampioni i baklami razišla v zavesti, da je dužno zahvalo pokazala svojemü dušnomü pastiri. Drugi den je duhovščina pozdravila g. Vadoviča plebanoša. — Vse dobro njim želemo zahvalni farniki.

Beltinci. Za srednješolsko mladino se z novim šolskim letom začne izdavat v katoličanskom duhi vrejüvan list. En deo uredništva pri tom listi je prevzeo naš rojak, č. g. Glavač Franc, bogoslovec. List bo izhajao v Ljubljani. Gda se veselimo, ka je sin naše zemle dobo nalogo, da rešava mladinske duše po dobrom tiski, prosimo dobrega Boga, da ga i

Neguš v Ženevi. Abesinski car se je napoto v Ženevo na zasedanje društva Zveze narodov, da tu protestira proti zasedbi Abesinije od strani Italijanov. S pretresljivimi rečmi je opisao grozodejstva italijanske vojske, štere je na lastne oči vido. V oči je vrgeo vsem državam, predvsem Angliji, štere so ga batrivale, naj se le bori proti Italiji, bodo ga podpirale, a vse so ga zapustile i neoborožena Abesinija je postala žrtev lačnoga Italijana, šteroga je Zveza narodov sama ožigosala kak krivičnoga napadalca. Med govorum cararovim so začeli divje kričati i tüčkati talijanski novinarje. To divjaštvo najbolje svedoči, kakšo kulturo nosijo Italijani Abesincom. Iz sebe spozablene novinare je dala švicarska oblast zapreti i sledkar pregnati prek mej države, nikaj ne pomagala prošnja italijanske oblasti, da se na sloboščino pustijo. — Zveza narodov je nazadnje sprejela odlok, da se zasedba Abesinije od strani Italije ne prizna kak dejstvo, štero se ne da spremeniti. Abesinci so pa zaprosili 10 milijonov füntov

vse njegove sotrudnike podpira pri tom važnom deli, našim dijakom pa naj da miloščo, da bodo vsi zaistino pravi katoličanski dijaki, kakši so njihovi stariše, kakši je naš narod.

Banska uprava je odobrila pravila „Kmečke zveze“ za vse župnije lendavskega sreza. Pripravljalni odbori morajo sedaj sklicati ustanovne občne zборе, na katerih se mora izvoliti na podlagi odobrenih pravil društveni odbor. Izvoljene člane odbora se mora naznaniti sreskemu načelstvu. Šele z izvolitvijo društvenega odbora po odobrenih pravilih začnejo „Kmečke zveze“ po zakonu obstojati.

Za poplavlence iz meseca maja t. l. iz lendavske sreza je Osrednje društvo Rdečega križa v Beogradu na prošno predsednika krajevne odbora Rdečega križa v Lendavi gosp. sodnega predstojnika dr. Fabijanija naklonilo podpöro 2.000 Din. Rdečemu križu in g. dr. Fabijaniju v imenu poplavlencev najiskrenejša zahvala!

Banska uprava v Ljubljani je na ponovne vloge odredila strokovni pregled reke Mure v Prekmurju, ki naj ugotovi najnujnejša regulacijska in zavarovalna dela. Pri tem pregledu se bo upoštevalo tudi izkustva pri zadnji poplavi Mure.

Občina Lendava je izplačala Krajevni protituberkulozni ligi v Lendavi za čimprejšnjo omogočenje otvoritve protituberkuloznega dispanzerja v Lendavi znesek Din 500. Občinski upravi gre za umevanje tako važnega socijalnega problema vso priznanje in zahvala. Prosimo tudi druge občine, da čimprej posnemajo občino Lendava.

posojila, ka do se naprej borili proti Italijanom. A v abesinskem mestu Gora se je nastavila nova abesinska vlada, štera ravna nezasedeno Abesinijo i se bori za neodvisnost cele države. Celo glavno mesto Addis Abebo vznemirjajo abesinski vojaki, ki se v malih čuporaj klatijo po državi. V zvezi z abesinskim pitanjom se je sklenilo tudi pri tom zasedanji, da se vse kotrige Zveze narodov pozovejo, naj predložijo spremembe potrebne pri Zvezi narodov, štera je odpovedala v abesinskoi nevoli, gda siromaškim Abesincom ne mogla dati pomoči, odnosno ne štela, kak je pravo carar. Če bi vladao v društvi narodov Kristušov duh i bi v njej sedo tudi zastopnik svete Stolice, gotovo nebi trbela krpiti Zveze narodov, zdaj de jo pa tak dugo trbela krpiti, kak dugo do jo vodili slobodnozidarje s svojimi navuki, ki Kristuša spoznati neščejo. — Sankcije so se 10. julija odpravile po sklepi v Ženevi, ar s tem, ka je zmagala Italija, so postale nepotrebne.

Naša inteligenca na Slomškovih dnevaj v Maribori. Zadnjič smo omenili, keliko duhovnikov je hodilo iz Slov. krajine v Maribor na Slomškove osetke. Zdaj pa povemo, da je bila zastopana tudi inteligenca,

Velka povoden je bila na Angleškem, tak da je po mestnih vulicaj voda stala pol metra visiko. Na sliki vidimo mesto Bristol pod vodov.

Tam smo vidili g. poslanca dr. Klara gospov, g. dr. Bratino, sreskoga načelnika z gospov, g. Štrusa, učitelja z Doline, g. Križmana učitelja iz Dol. Bistrice itd. Naj te obisk pri grobi svetoga škofa prinese sveto življenje vsem, posebno pa voditelom naroda, ki so zbrani izmed inteligence.

Odranci. Dnes teden so blagoslovili g. plebanoš Vadovič od brata Boroviča postavljeni novi lepi križ. Za slovesnost se je zbrala lepa vnožina naroda. Predgali so pri blagoslovitvi g. plebanoš od nošenja lastnih križov, ki je vsaki ma. Veliko božo službo so meli g. kaplan Štukovnik. Pesmarski zbor g. Copot Ivana je izvrstno zvršo svojo nalogo i pri blagoslovitvi i sledkar pri sv. meši kak i v Borovičovej hiši, ki je pogostila duhovščino i svoje prijatele.

V. Polana. Naš dijak Žalik, je šteo pri nas organizirati bar 20 ljudi za shod v Lendavi. A na žalost nikoga ne mogo dobiti. Pravo je, da on dobi zastavo v roke, če ma 20 ljudi. A zgodilo se je pa, ka siromaček trepetao kak šiba na vodi i proso zborovalce, naj ga na miri pustijo, i ne bantüjejo. I naši verni, pametni, trezni, ljudje so pokazali, da majo več olike kak vnogi akademik. So ga pri miri pustili i s tem njemi zednim pokazali, da z vernim narodom nišče drugi ne more delati kak samo tisti, ki je tudi sam veren. To naj bo opomin za našo šolano mladino, da naš narod ne pozna, i nešče poznati ne liberalizma, ne komunizma, nego se da voditi samo po iz vere izviraajočih načelih, po lüdeh ki verske dužnosti spunjavajo.

25000 Din dobila Lendava. Na intervenco našega poslanca dr. Klara je banska uprava poklonila Lendavi 25 jezer dinarov za sirotišnico ki je v Lendavi tak potrebna. Našemi poslanci dr. Klari se občina Lendava i ves lendavski srez najlepše zahvaljuje za njegovo nevmorno poslanski delo.

Dolina. Preminoči tork smo pokopali gospo Nekrepovo, ženo orožnika Nekrepa. V najlepših letih jo je dojšla nenadna smrt. Prijali so jo srčni krči i je zaspala večno spanje. Dobro gospo so poznali daleč naokoli. Gospod mož je bio v službi v Turnišči, v Dobrovniku i zdaj v Dolini i vseširog ga ljudje cenijo i radi majo, ar je plemeniti, pravičen i pošteni v svojoj službi. Mi njemi izrekamo svoje sožalje, njegovej gospej pa najbo lehka zemla!

Smrt na meji med Čentibo v Dolinov je šo prek meje z Madžarskoga nekši človek iz Čakovca. Od graničarske krogle zadet je spadno. Bio nekši umetnik i fotograf iz Čakovca. Že leto dni ne bio doma, tak da domači niti za njega neso znali. Na sprevod sta prišla oča i sestra.

1466 izseljencov je šlo dozdej iz Slov. krajine v Francijo letos. Tam jih je tak okoli pet jezero.

Dijaški kotiček.

Dočim nasmeh pravega kristijana prihaja iz globine duše, katera se zaveda, da je božja prijateljica. Njegove ustnice se znajo nasmehniti tudi kadar srce krvavi, kadar telo trpi. Pravzaprav je tak nasmeh še mnogo lepši, ker je bolj junaški.

Znameniti danski spreobrnjenec Joergensen si je pred leti ogledoval lepo mesto Turin. V neki ulici je srečal dva fantka in eno deklico. To so bili triji revni otroci, ki so si služili kruhek s tem, da so šli od hiše do hiše in peli. Imeli so tudi neke stare instrumente za muziko. Gospod, ki je spremljal Joergensena, mu reče:

„Ti le otroci prodajajo veselje.“

„Da, reče on, prodajajo veselje, ki ga pa sami nimajo. Jim gre samo za denar.“

„Ali je mogoče, da bi prodajali to, česar nimajo?“

„Je mogoče. Oni prodajajo ponarejeno veselje, nekak surogat in ljudje žal kupujejo kot surogat.“

je bilo pravo veselje, ker je izviralo iz globine duše.“

Neki Bruissard piše o sebi: „Nahajal sem se v Canteretes ravno takrat, ko se je že toliko govorilo o prikaznih v Lourdu. Jaz v to nisem verjel, kakor nisem verjel v Boga, ker sem bil čisto izven tira, bil sem brezbožnik.“

Čital sem v časopisih, da se je Devica pri vsakem prikazovanju nasmehnila Bernardetki. Podal sem se v Lourdes z odločim sklepom razkrinkati mlado lažnivko. Pridem v sobo in najdem deklico pri šivanju.

— Torej — jo vprašam — kako se je smehljala ta tvoja lepa Gospa?

„O, cenjeni gospod, odgovori pastirica, z nebes bi moral priti, kdor bi to hotel pokazati.“

„Pokusi ti za mene. Jaz sem brezverec. Na obrazu deklice se pokažejo žalostne poteze in reče:

Ker ste vi tak grešnik, vam bom pokazala nasmeh moje lepe Gospe.“

Prav polagoma se dvigne, roki sklene in se tako nebeško nasmehne kakor nisem videl nikoli na ustnicah umrljiviga človeka. Obstal sem kot pribit, prepričan, da sem videl na obrazu male pastirice nasmeh same Gospe iz nebes. Od takrat me je tisti nasmeh povsod spremljal. Postal sem globoko prepričan vernik.“

Don Bosko je dobro vedel, kaj pomeni resnično veselje. Sam vedno vesel, čeprav so ga težile mnoge skrbi, je neprestano priporočal svojim gojencem, naj bodo veseli. Nekoč jim je rekel:

„Pogum, dragi moji! Poskusite služiti Gospodu, pa boste videli, kako je ta služba nekaj sladkega in prijetnega. Spoznali boste, koliko zadovoljstva bo v vašem srcu.“

Neizmerno se dopade Gospodu, ko vidi, da mu človek že v cvetu svojega življenja prav zvesto služi. On sam pravi: „Sinovi, spomnite se me v pivih letih svojega življenja. Dajte meni primicije (prve pridelke). Nikar ne prodajajte hudobnemu duhu najlepša leta, meni pa bi pustili ostanke grešnega življenja.“

Slavni spreobrnjenec, Karol Huysmans, je v neki cerkvi v pariškem predmestju videl skupino fantkov v službi pri oltarju. Njihovo zbrano in pobožno vedenje ga je kar prevzelo. Na vprašanje odkod so, je zvedel, da obiskujejo salezijanski oratorij na hribu Menilmontant. Ni si dal miru, dokler ni spoznal do dna Don Boskovega vzgojnega sistema. Sam je potem spisal krasno knjigo o tem sistemu. Uvod v njo mu je poslal znameniti pisatelj in spreobrnjenec tudi kakor on, Franc Coppée. Ta je dolga

leta bil daleč od krščanstva, dokler se ni prepričal, da so popolnoma resnične Gospodove besede. „Moj jarem je sladak in moje breme lahko.“

Gotovo ste že čitali krasno knjigo: „Kristusov mladec“. Ta mladec, študent, se je pisal Pier Giorgio Frassati. Med drugim je tam napisano tudi sledeče:

Strast za lepoto ga je vsega prešinjala. Imel je navado reči: „O, kako sem vesel tega! V tem je bilo obseženih tisoč čistih veselj: Bil je vzoren fantič, v katerem je prekipelo zdravje in moč. Njegova duša je bila posvečena Bogu, katerega je vsak dan obiskoval. Njegovo srce je bilo polno veselja in dobrote za vse stvari na svetu. Vedno ponižen v občevanju z vsemi, je neprestano vrelo veselje iz njegove duše kot kristalna studenčnica izpod gorske pečine.“

Če si hočemo pojasniti, odkod njegovo neizčrpno veselje, moramo poleg naravnih iskati tudi nadnaravnih virov. Nekateri so njegovo veselost imeli za posledico njegovega trdnega zdravja ali družabnega položaja. Bližnji prijatelji pa so jasno spoznali, da je njegova veselost plačilo božje za njegovo neomajno poštenje, njegovo čuječnost in zlasti za njegovo zaupno vdanost v Previdnost božjo.

Pisma naših iz tujne.

Preč. g. urednik! Hvaljen bodi Jezus Kristuš! S temi veselimi rečmi se Vam poklonivi i želevi vse najboljše od Boga i blažene Device Marije.

Nadale se Vam lepo zahvalive na Novinaj, štere redno dablave i so nama na veliko veselje.

Zdaj Vam pošiljave 78.— Din. na dom sv. Frančiška. Pozdravlave Vas g. urednik, celo beltinsko faro, posebno občino Gančani i vse domače, stariše, brate i sestre. Vse najboljše želevi Žalig Katica i Julika v Franciji, iz Gančan.

Houplin, Francija.

Častiti g. duhovni oča!

Želim Vam zdravje i veselje i Vas prav srčno pozdravljam z Črensovkimi duhovniki vred. Ravnokot pozdravljam svojega oč, sestre, dva brata, prijateljice i poznanca. Naročim si naše liste „Novine“ i „Marijin List.“ Zahvalim se Devici Mariji, da me je v lepo krščansko mesto spravila. Vsako nedelo i svetek idemo k skupnoj božoj službi. Kda sem prišla, je bio ravno petek i so meso pred mene djali. Nesem se ga tekola i sem jim povedala, da jaz v petek ne jem mesa. Tudi oni so ga ne jeli, zvin ednoga hlapca, ki pa ne vem kakšo pogansko vero ma, da v petek meso je. — Vučko Roza iz Sr. Bistrice.

Službena naznanila.

Banovinska kmetijska šola sv. Jurij pri Celju prične 15. septembra novo šolsko leto 1936/37., ki bo trajalo 11½ meseca. Prošnje za sprejem, naslovljene na upravo šole, je vpslati do 1. avgusta. Prošnji, kolekovani z 5 Din. je priložiti: domovnico, krstni list, npravstveno in zadnje šolsko spričevalo ter obvezo starišev, kolkovano z 2 Din., da bodo krili stroške šolanja, v kolikor na nje odpadejo. Oni, ki žele banovinsko podporo, naj prilože uradno potrdilo davčne uprave o višini davkov in velikosti posestva.

Prosilci morajo biti telesno in duševno zdravi, dovolj razviti, najmanj 16, največ 25 let stari. V svoji prošnji se morajo obvezati, da bodo natančno izpolnjevali svoje dolžnosti in se podredili zavodovim predpisom.

Oskrbovalnina znaša mesečno Din. 300. K tej prispeva kraljevska banska uprava za vsakega gojenca primeren znesek odmerjen po gospodarskem stanju starišev. Sprejeti bodo le kmetijski sinovi, za katere se predvideva, da bodo ostali na kmetijah kot bodoči gospodarji. Zato bo kraljevska banska uprava od onih, ki potem stopijo v službe, zahtevala po-

Dr. Janez Ev. Krek.

Za brata.

Povest.

„Kdo bi sedaj govoril o tem?“ spregovori duhovnik; „sitnosti imamo vsi dovolj, največ pa Gašper, ki je poleg vsega še ob koč in kopo. Bogu prepustimo sodbo in molimo za revežal Gašper, kar pozabi na vse in odpusti mu!“

„Saj smo kristjani“, reče mirno kopar in sklene roke. „Kaj hoče koč in kopa, da je le krščansko umrl.“ Povedal je, kako ga je pripravljaj na smrt, in duhovniku so se zaiskrile oči notranjega veselja, ko je segel Gašperju v roke in dejal:

„Bog ti plačaj v njegovem imenu! Da bi bilo več takih fantov v naši dolini, bi imeli jaz in vsa župnija nebesa na zemlji.“

Treba je bilo misliti, kako prenesti mrliča v Log. V okrepčilo je skuhal Gašper koruznih žgancev. Vsi so bili potrebni jedi. Duhovnik in pastir sta bila hyaležna svojemu pogoščevalcu. Po skromnem obedu so iz vejevja spletli nosilnico in nanjo naložili mrtvo truplo. Počasi se je pomikal sprevod. Duhovnik je šel spredaj in molil; za njim pa pastir in Gašper z nosilnico na ramenih.

Ko so prinesli mrliča k cerkvi, je bila kmalu vsa vas na nogah. Brž se je zvedelo, kako se je vse zgodilo.

Gospodarstvo.

V današnjih težkih časih pridobiva reja angorskih kuncev (murskih zavcov), vedno več ugleda, posebno med najširšimi plastmi naroda, ki so najbolj prizadete od gospodarske krize.

Ker je reja angorskih kuncev danes najbolj rentabilna izmed vseh malih živali, hočem na tem mestu porobneje razpravljati o tej zelo važni in koristni panogi našega drobnega gospodarstva. Kdor se danes zanaša na tujo pomoč v katerikoli obliki, mora pač gladko propasti. Najboljša je pač samopomoč, katere se oprijemajo vsi veliki in bogatejši narodi, pa bodisi v tej ali oni panogi gospodarstva.

Pri nas je reja angorskih kuncev novost, zato tudi težko razumljiva, z vsemi mogočimi izgovori se je izogibljemo, češ, še drugega dela ne zmremo. Poglejmo med bogatejše narode kot so: Francozi, Angleži, Nemci, Čehi itd., ki gojijo na stotisoče angorskih kuncev za pridobivanje fine volne. Ustanovili so velikanske predilnice in tkalnice za predelavo te volne, pač imajo smisla in razumevanje za rejo angorskih kuncev. Po imenovanih državah so cele farme kar z 10.000 in še več kuncu, ker jim reja angorskih kuncev donosi lepe denarce.

Ako pri nas v Jugoslaviji hočemo uporabljati angorsko predivo in pletivo, moramo uvažati iz inozemstva, kjer plačamo zanj Din. 1000.— najmanj. Zakaj bi morali biti navezani na uvoz tega blaga, ko pa so pri nas dani vsi pogoji za uspešno rejo in razvoj angorskih kuncev

Zakaj se ne bi naš človek oprijel reje te koristne živali, ter imel lepe postranske dohodke. Tukaj pridejo na vrsto vsi mogoči izgovori, kar jih je mogoče sploh najti, eni se izgovarjajo, da nimajo časa, drugi da ne bi mogli prodati volne. Tem vsem bodi povedano, da se za vsako delo najde dovolj časa na razpolago in da se za vsako dobro blago najde zmiraj in o pravem času kupec.

Pred kratkim se je na pobudo nekaterih rejcev teh kuncev ustanovilo društvo „Angora“ z sedežem v Ljutomeru, ki deluje po celi državi. Društvo skrbi za nabavo čistokrvnih živali svojim članom, dalje skrbi, da člani svoj pridelek dobro prodajo ter čim prej pridejo do svojega denarja. Ni skrb posameznega rejca, kje in kako bi volno prodal, ampak je to skrb društva. Naše geslo je: vsi za enega, eden za vse!

vrniti dobljenih podpor. Stariši ozioroma varuhi sprejetih gojencov se morajo torej pismeno obvezati, da bodo v tem primeru vrnili banovinski prispevek. — Uprava.

„Božja kazen, božja kazen“, tako se je čul glas iz vseh ust in žene so svojim možem, starši svojim otrokom kazali na mrtvega Matevža kot na svarilen zgled. Tudi Rok je prišel iz svoje koč proti mrtvašnici. A sredi pota se je ustavil in se vrnil. Ljudje so dejali, da se je ustrašil svojega brata.

Matevžovo ženo je pripeljal Gašper sam na pokopališče. V naročju je nesel najmlajše dete. Solze so nesrečni vdovi sicer obilno lile iz oči, toda Gašperjeve besede so ji čudovito lajšale notranjo bolelost.

„Ta blagi stavec pozablja na vse, kar mu je prizadel moj rajni; zase in za svojo škodo se še meni ne; odpustil mu je, pripravil ga na smrt, prinesel ga dolgo pot semkaj in sedaj misli le name in na mojo nesrečo.“ Tako si je pomislila in se polagoma umirila.

„Bog ve zame in za mojo nesrečo“, s temi besedami si je obrisala solzno lice in se zatopila v gorečo molitev ob moževem truplu. Poleg nje je molil Gašper.

Ko je spremljal domov, ji je stisnil nekaj v roko, rekoč: „To imejte za pogreb. Pa zdraviti!“ Odšel je še tisti večer s pastirjem v svoj gozdni dom s polno glavo misli, a z lahkim srcem.

Mati je pa s svojima starejšima otrokama pokleknila pred podobo Ža-

Kdor želi in ima veselje ter voljo postati rejec angorskih kuncev, naj se obrne na društvo „Angora“ v Ljutomeru, kjer bode dobil vse informacije in navodila o pravilni negi kunca i volne brezplačno, zahtevajte pristopne izjave za pristop v društvo. Letna članarina je Din. 12.— in enkratna vpisnina za vselej Din. 5.—, torej prvoletno Din. 17.— za vplačilo članarine se Vam pošlje poštno položnico. Za odgovor morate poslati v znamkah Din. 2.—.

Na dobro rejo!

Vupotič Boštjan, Ljutomer.

Ne veste, ali bo jutri mogoče!

Če bi bilo človeško življenje tako urejeno, da bi moral vsak človek dočakati starost, se glede bodočnosti ne bi bilo treba vznemirjati. Ker pa smrt ne gleda na leta, smo vedno v negotovosti. Meseca junija so prinašali časopisi poročila, kako je strela ubijala ljudi. Dne 1. julija so prinesli poročilo, kako je elektrika ubila dva moža — eden izmed obeh je bil oče štirih otrok. Smrt je prišla nepričakovano, ko sta najmanj mislila nanjo. Kako je s katerim izmed nas? V tem trenutku smo zdravi, v najkrajšem času pa se lahko primeri kaj nenadnega. Smrti ne more nihče ubežati. Pač pa se glede bodočnosti vsak lahko reši gotovih skrbi. Med drugim vsak lahko zasigura svojcem za slučaj svoje smrti nekaj denarja, s katerim bodo krili pogrebne stroške in si za nekaj časa pomagali. To doseže s tem, da se zavaruje pri „Karitas“ za slučaj smrti. Karitas je ravno zato ustanovljena, da bi ljudem pomagala v slučaju smrti, ko je pomoč najbolj potrebna. Z zavarovanjem naj nihče ne odlašaj. Nekateri so mnenja, da je dovolj če se na stara leta zavarujejo. To mnenje je usodno in sicer: 1. radi tega, ker nihče ne ve, ali bo dočakal starost; 2. ker je zavarovana svota odvisna tudi od tega, koliko je kdo star, ko se zavaruje. Ne recite: „za zavarovanje še imam čas“, ker ne morete jamčiti niti za eno minuto življenja. Bog ve, če bo jutri mogoče storiti, kar danes zamudite. Nemudoma se obrnite na krajevnega zastopnika ali na vodstvo Karitas v Mariboru (Orožnova ul. 8) in se zavarujte! Zavarujte tudi svoje domače!

Pošta.

Horvat Alojz, Piessis Treviso. Din. 70 sprejeli i obračunali po danoj želi. Bog plačaj! Mešič Johana, D. Slaveči. Tvoje Novine i Marijin List odsehmaj išči pri širitelji. Za Francijo si dužna 16 Din. To plačaj pri g. kaplani. Denša Štefana domači. Vajnega Novine so prišle z Francije nazaj, naznanite nam njegov novi naslov. Mauček Marija. Les Landes. Peneze sprejeli. Višek 3 Din. i 50 par spisali k podpori Bog plačaj! Lipič Štefan Gančani. Naj listo darovnikov potrdi občinski ali župni urad, potem pride za objavo v Novinaj. Kerec Štefan, Prosečkaves. Hitro pošli na vredništvo pismo gospoda misijonara. Gjörök Štefan, Bükovnica. Horvat Franc je odpovedao Novine, stavite njemli je i javite novoga naročnika ime, ki ga mate. John Denša, Chicago. Naslove sprejeli. Ednoga Hozjan Martina ste pozabili zapisati, ki je že plačao. Ravnokot ne ste zabeležili Kelenc Johana, ki ešče ne plačao. Herman Jožefa i Ritos Martina dozday ne smo meli v naslovaj, zdaj dobita polletne Novine i list za celo leto. Plačano ešče ne. Bernjak Ana, Francija. Sprejeli 100 Din. naročnine, 58 95 Din. na Dom sv. Frančiška i 13 50 Din. podpore za naše liste. Bog po-

vrni! Denša Marija, Francija. Pismo sprejeli, v šterom pišeš, ka se nam plača naročnina i še 10 Din. podpore zvin podpore ovo plačano. — Drobetz Štefan, Wien. Na lani vse plačano. Bog plačaj za višek, ki ste ga poslali kak podporo za naše liste. — Borejci. Ne poznamo te po pisavi, zato odgovora dati ne moremo. Lük J. Domajnci. Din. 50 sprejeli od staroga duga. Klojčnik Ignac. Sobota. Sprejeli 24 Din. za Novine, duga je še 6 din. zato ka list dobivate na posamesni naslov. Šeruga Jožef. Pečarovci. Din. 140 za lanski dug dobili, te je zdaj poravnani. Na letos si plačao 110 Din. Prša Agneza. Candray-Francija. Sprejeli Din. 91 50. Više je plačano 27 Din. na podporo. Bog plačaj. Červek Geza. Chanvilliers, Francija Peneze sprejeli. Bog plačaj. Na letos je vsa naročnina plačana i naprej je plačano 47 Din. na l. 1937. Škaper Treza. Dolič. Pošlite nam točen naslov tistih dužnikov, ki za M. Ogrček lani ne so plačali 4 Din. Bilo je razglašeno, da ki nešče meti združeno M. Lista z Ogrčekom, ga mora vrniti, če ga pa što sprejme, ga tudi mora plačati. Letno 4 Din. dati za rešenje mladinski duš, je tak malo, da niednoga ne oprosti od plačivanja, pred Bogom pa to služi neizmerno plačo. — Vsem naročnikom i širitelom. Polleta je minolo, prosimo, da nam pošlete naročnino. Pošta i tiskarna ne čakata.

PREKOSNICE.

V šoli pita katehet: Ka je potrebno za spoved?

Šolar: Za spoved je potrebno spitavanje kosti (mesto vesti), tesanje (mesto kesanje), trdi čep (mesto sklep), obed (mesto spoved) i goščenje (mesto zadoščenje).

Oča: Kara svoje dete Jožeka. Ti zanikojnec, vsaki den te morem biti, nikaj ne bogaš pa vsikdar kaj našetelaš. Glej sosedovoga Tončka, kak je vrli. Tistoga stariše niednok ne pokaštigajo.

Jožek: Rad bi takše stariše meo, kak Tonček, te ne bi bio bit.

Banque S. Baruch et Cie, 11. Rue Auber 11. Paris - 9 e.

odpremlja denar v Jugoslavijo najhitreje in po najboljšem dnevnem kurzu. Vrši vse bančne posle najkolantneje. Poštni uradi v Belgiji, Franciji, Holandiji in Luksemburgu sprejemajo plačila na naše čekovne račune: Belgija: št. 3064-64, Bruxelles; Francija: št. 117-94, Paris; Holandija: št. 1458-66, Ned. Dienst; Luxembourg: št. 5967, Luxembourg. Na zahtevo pošljemo brezplačno naše čekovne nakaznice. 24-14

MLINARI!

MLINARSKÉ KAMLE
MLINSKA SITA

svilena
i vunena
POGONSKO REMENJE
GURTE, PEHARI

i vse ostale
mlinske potrebščine nudi najceneje
BRCAR & COMP.

LJUBLJANA, Kolodvorska ulica 35

vorili, da je njegova terjatev prigo-
ljufana in prislepárjena.

Vdova je šla sama v nedeljo po nauku v drugič prosit trdosrčnega oderuha, naj se usmili vsaj nedolžnih otročičev in naj počaka. Toda Rok se ji je v obraz zarežal in jo spodil iz hiše.

„Jaz ne potrebujem solz, ljuba moja, marveč le denarja, umeješ, denarja. To mi odštej in plačaj mi stroške, pa bo vse dobro. Brez denarja ke nikar ne hodi k meni, da veš“, tako je odgovoril njeni prošnji in zaluščil vrata zanj.

Revici je pokalo srce v prsih. S povzdignjenimi rokami je bila kleče prosila Roka in že v drugič jo je odgnal. Kaj bo sedaj z njo? Ali ji je še vredno živeti? —

„O moj Bog, kako trdi so ljudje!“ je vzdihnola in polna tožnih misli je odšla domov. Otročiči so ji gladni jokali v hiši.

„Jutri nas bodo spodili od doma, črvički moji“, je dejala, jih pritiskala k sebi in njim poljubljala solzna lica. „Berači smo; na svetu nimamo nikjer nobene pomoči več, oj, da bi bili vsaj umrli takoj, ko ste zagledali luč tega nesrečnega sveta! — Ne, ne pustim vas. Bog vas mi je dal in on bo skrbel, da vas preživim. Če imam tudi od hiše do hiše prositi kruha za vas, ne bojim se.“ (Dalje)